

си и, като неможеше съ друго да ѝ помогне, улавя я за едната ръка, а съ другата си ръка подпираше главата ѝ. Дватамата имъ по малки синове слѣдъ Карола, стояха надъ тѣхъ прави, безъ да проговарятъ нѣщо, гледаха ги само съ едно сърдечно умиление. А по малкитѣ, като незнаеха още що ще кажи скърбъ, стояха прѣдъ вратника и си играеха.

Ненадѣйно се спрѣ прѣдъ пжтнитѣ врата една каляска (файтонъ). Едното отъ малкитѣ дѣца се завтече да обади на родителитѣ си, че прѣдъ тѣхний вратникъ се е спрѣла една богата каляска, отъ която слѣзълъ единъ хубавецъ господинъ. Додѣто да се разбере какво, и що е, сто че Каролъ влиза въ къщи. Прѣдъ видъ на едно неучаквано и грозно за него явление, малко остана да му прѣпадни, той сполучи да се упрѣ до стѣната за да не падне.

Всичкото домородство се събра около непознатия господинъ. Майката, като съзрѣ добръ лицето му извика: „Синъ ми! синъ ми! Кароле сине!“ и падна у несвестъ до краката му. Бащата остана като захластнатъ, като мъжъ той се уборави по скоро, колѣнчи, обърна се къмъ домашната свѣтичка и извика: „Боже благодаря ти!“ Стана слѣдъ това, спустна се къмъ сина си, пригърна го, като го обливаше съ слъзитѣ си. Но Каролъ, като че не бѣ въ себе си, изведнѣждъ Каролъ мъжки прибра силитѣ си, сеѣшна се, падна на бащинитѣ си нозѣ, и поиска прошка. — „Ти ли искашъ отъ мене прошка синко Кароле?“ продума бащата, задавенъ отъ слъзи „не, синко, азъ трѣба да искамъ отъ тебе прошка за жестокостта, което показахъ къмъ тебе“. И тия като говорѣше притискаше го у гърдитѣ си, безъ да го отпуща.